Всичкитѣ птици го слушаха, само врабчето не даваше ухо, ами се озърташе надолѣ къмъ земята. По едно време то забеляза една нива съ натежало лудо просо. Безъ да мисли много то остана назадъ и се спусна въ просото да кълве. Когато птицитѣ стигнаха вечерьта до морския брѣгъ и накацаха на единъ орѣхъ да нощуватъ, щъркелътъ преброи дружината си и видѣ, че го нѣма сивичкото врабче. Тозчасъ той се върна назадъ, найде го въ нивата съ подуто коремче, хвана го и го отнесе. На утрото полетѣха птицитѣ надъ Бѣлото море. Най-напредъ летѣше щъркелътъ, а подире му, вързано съ конецъ за крака, пърпаше врабчето.

На втората нощь срещнаха единъ корабъ срѣдъ морето и накацаха по вѫжетата на корабнитѣ платна да нощуватъ. Тогава врабчето си спомни, че въ дѣдовото Радойково село, въ едно лозе имаше единъ забравенъ гроздъ, а на грозда само едно зърно неклъвнато. И защото бѣше много лакомо, сивичкото реши да се върне назадъ съ кораба. То прехапа конеца. Скри се въ една празднa кошница. На сутриньта, когато неговата дружина се дигна и отмина на югъ, то излѣзе отъ кошницата и почна да тършува трохи. А като си спомнѣше за грозденото зърно, наливаха му се устата.

Напролѣть, когато зашумѣха ручеитѣ и ябълкитѣ разтвориха пѫпки, щъркелътъ доведе крилатата дружина въ дѣдовото Радойково село. Пръснаха се птицитѣ въ околностьта. Не можеха да се нарадватъ на шаренитѣ си криле и по цѣли нощи разправѣха за чуднитѣ топли земи. А врабчето съ калното сиво кожухче се криеше между листата на тиквитѣ по плетищата и не смѣеше да се покаже.

На втората есень лакомото врабче се върна пакъ отъ срѣдъ пѫтя за единъ обесенъ паякъ на едно клонче въ дѣдовата Радойкова градина.

А на третата година, когато тръгна подиръ птичата дружина, щъркелътъ го удари съ крилото си, не рачи да го пусне. И врабчето не замина къмъ топлитѣ земи.

Оттогава то зимува при насъ.

А. Каралийчевъ